

Mál nr. 287/2019**M og
V vegna slysaftryggingar í fjölskylduftryggingu.****Deilt um hvort frestur til að tilkynna um tjónsatvik hafi verið liðinn vegna slyss 4. júlí 2016.****Gögn.**

Málskot dags. 30.08.2019 ásamt fylgiskjöllum 1-6.

Bréf V dags. 27.09.2019.

Málsatvik.

Hinn 4. júlí 2016 varð M fyrir meiðslum er er hann var að spila fótbolta með félögum sínum og var skriðtæklaður. M leitaði strax á bráðamóttöku og var í gífsi vegna ökklabrots til 23. ágúst 2016. Þar sem M var með viðvarandi einkenni frá fætinum leitaði hann svo til læknis hinn 27. nóvember 2018. Niðurstaða þeirrar læknisskoðunar var sú að reynandi væri að spegla ökklaðið aftan frá til að draga úr klemmueinkennum aftan við liðinn. Kostir og gallar væru við slíka aðgerð og ekki öruggt að verkir þeir sem M fyndi fyrir hyrfu við hana.

V var tilkynnt um atvikið hinn 5. desember 2018. V hafnaði kröfunni með bréfi dags. 6. mars 2019 á grundvelli þess að samkvæmt 1. mgr. 124. gr. laga um vátryggingarsamninga nr. 30/2004 glati sá sem rétt á til bóta, samkvæmt m.a. slysaftryggingu, þeim rétti sé krafa ekki gerð um bætur til félagsins innan árs frá því tjónþoli fékk vitneskju um þau atvik sem krafa sé reist á. V telur að M hafi verið ljóst um afleiðingar slyssins strax á slysdegi eða í síðasta lagi sex vikum eftir að gífs var fjarlægð hinn 23. ágúst 2016. Af þeim sökum hafi réttur hans til bóta verið fallinn niður þegar V var tilkynnt um atvikið. Í bréfi sínu til nefndarinnar áréttar V þá afstöðu sína að slysið hafi ekki verið tilkynnt innan lögbundins frests. M hafi verið með viðvarandi verki allt frá slysdegi og ekki sé að sjá neitt nýtt í sjúkrasögu hans sem réttlæti að vitneskja hans um tjónið hafi ekki verið til staðar.

M er ósáttur við þessa afstöðu og tekur í málskoti sínu fram að hann hafi ekki haft upplýsingar um að um varanlegt ástand væri að ræða fyrr en hann leitaði til læknis hinn 27. nóvember 2018, enda hafi honum verið sagt að einkenni hans mundu jafna sig með tímanum.

Álit.

M varð sem fyrr segir fyrir slysi hinn 4. júlí 2016. V fékk fyrst tilkynningu um slysið hinn 5. desember 2018, eða um tveimur árum og fimm mánuðum eftir umrætt atvik. Aðila greinir á um hvort M hafi með þeirri tilkynningu uppfyllt ákvæði 1. mgr. 124. gr. laga um vátryggingarsamninga, þar sem kveðið er á um að vátryggður glati rétti sínum til bóta sé krafa ekki gerð innan árs frá því að tjónþoli fékk vitneskju um þau atvik sem krafa byggir á. Af þeim gögnum sem liggja fyrir nefndinni má ráða að M hafi haft viðvarandi verk í ökkla allt frá slysdegi þrátt fyrir að ekki verði séð að hann hafi leitað til læknis fyrr en hinn 27. nóvember 2018, eða um tveimur árum og þremur mánuðum eftir að gífs var tekið af fætinum. Þá verður ekki séð að nein ný einkenni hafi komið fram á þessum tíma, þvert á móti verður að ráða af gögnum málsins að um óbreytt ástand hafi verið að ræða allan þann tíma. Verður því að miða við að M hafi mátt gera sér grein fyrir varanlegum áhrifum slyssins meira en ári áður en umrædd tilkynning var send V. Var tilkynning til V, sem send var hinn 5. desember 2018, því of seint fram kominn, og réttur M til bóta telst því fallinn niður.

Niðurstaða.

M á ekki rétt á bótum úr frítímaslysaftryggingu fjölskylduftryggingar sinnar hjá V.

Reykjavík, 22. október 2019.

Þóra Hallgrímsdóttir lögfr.

Valgeir Pálsson lögfr.

Hildigunnur Hafsteinsdóttir lögfr.